

Arrest

nr. 324 161 van 27 maart 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker bijgestaan door advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt.

Gezien de aanvullende nota van verweerder van 12 februari 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een Pashtoun te zijn van etnische afkomst en een soennitisch moslim te zijn. U bent ongeveer 17 jaar geleden geboren in Shalatak dorp, in het district Mihtarlam Baba, in de provincie Laghman, waar u verbleef tot aan uw vertrek. U ging gedurende 2 jaar naar de madrassa en 2 jaar voor uw vertrek begon u maïs en bonen te verkopen voor de school.

Uw vader werkte als politieagent in een checkpoint in Nangarhar en ging in het kader van zijn werk soms naar andere provincies.

Ongeveer een maand voor uw vertrek kwamen twee talibanleden vragen of u een zak in de school wou plaatsen. U weigerde dit echter en de talibanleden sloegen u en duwden uw winkel omver. Na 2 dagen kwamen ze een tweede keer en 4 of 5 dagen later kwamen ze een derde keer. De derde keer zei u hen dat u het ging doen en bracht u de zak naar de school. Op het moment dat u de school binnenging, kwamen de autoriteiten en arresteerden zij de twee talibanleden. De politie riep naar u dat u moest blijven staan, ze zeiden dat er een bom in de zak zat en dat u de zak aan hen moest geven. U geraakte in schok en kon door de angst niet antwoorden. Zij brachten uw vader op de hoogte, die eveneens naar de school kwam. Uiteindelijk verloor u het bewustzijn en werd u wakker in het ziekenhuis. 2 dagen later werden u en uw vader in hechtenis genomen door de politie, die jullie ondervroegen in het kader van het incident met de bom. U werd diezelfde dag nog vrijgelaten. De volgende dag werd u voor de eerste keer ineengeslagen door de dorpelingen, die u en uw vader verdachten van samenwerking met de taliban en verantwoordelijk stelden voor de diverse bomaanslagen in uw regio. 3 of 4 dagen later werd u benaderd door de taliban die u vroegen om met hen mee te komen. In totaal benaderden zij u 3 à 4 keren. Bovendien hielden de taliban ook uw huis in de gaten. Daarnaast kreeg u na het incident – en ongeveer 2 weken voor uw vertrek ook een brief van de dorpsouderen, waarin stond dat zij u verdachten van samenwerking met de taliban en dat zij u zouden overleveren aan de overheid. U werd benaderd door een van de dorpsouderen die u adviseerde om het dorp te verlaten. In die periode werd u ook nog een tweede maal in elkaar geslagen door de dorpelingen, waardoor u gedurende 4 dagen in het ziekenhuis werd opgenomen. Ongeveer een week later verdween uw vader toen hij terug op weg was van uw dorp naar het werk. Toen de overheid te weten kwam dat uw vader vermist was, werden u en uw oom in hechtenis genomen, omdat zij jullie en uw vader ervan verdachten banden te hebben met de taliban. De politie liet u uiteindelijk vrij na de smeekbedes van uw moeder. Ongeveer een week voor uw vertrek kreeg u ook nog een dreigbrief van de taliban. In totaal stuurden zij u 4 dreigbrieven. Na uw vrijlating vroeg uw moeder aan uw maternale oom om uw vertrek te regelen en uiteindelijk reisde u met een vriend van hem naar Kabul. Vervolgens reisde u door naar Nimroz, vanwaar u Afghanistan verliet.

U verliet Afghanistan in de loop van februari 2021 en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Roemenië, Hongarije en Duitsland naar België, waar u na ongeveer 6 maanden aankwam. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 05/08/2021 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Na uw vertrek kwamen de taliban vragen stellen over u en sloegen ze uw jongere broer en moeder.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Bij de DVZ verklaarde u dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure zouden kunnen bemoeilijken (Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ, 04.11.2021). Daarnaast verklaarde u bij de DVZ-vragenlijst dat uw gezondheidstoestand goed was (Vragenlijst DVZ, punt 32). Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS haalde u echter wel aan dat u epileptische aanvallen kan krijgen (Vragenlijst CGVS, vraag 8). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u deze krijgt als u onder spanning staat en dat u daardoor bewusteloos geraakt (CGVS, p. 2). Ook verklaarde u hiervoor medicatie te hebben gekregen in België, maar was u intussen gestopt met het innemen hiervan omdat u hoorde dat uw mentale toestand hierdoor kon verergeren (CGVS, p. 3). Bovendien verklaarde u ook dat u als gevolg van uw ziekte niet alles kan herinneren (CGVS, p. 21). Uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u soms last hebt van psychosomatische aanvallen, waar u in Afghanistan ook al aan leed, slaapproblemen en nachtmerries. Verder zijn er een aantal beschrijvingen terug te vinden van aanvallen die u had, voornamelijk als gevolg van uw meerderjarigheidsverklaring en zorgen om uw familie. Tot slot legde u ook medische documenten neer met betrekking tot een appendicitis en een huidaandoening, voor welke u medicatie kreeg (zie administratief dossier, groene map). Op basis van de informatie in de door u neergelegde stukken kan echter niet geconcludeerd worden dat u niet in staat zou zijn op zelfstandige en volwaardige wijze deel te nemen aan onderhavige procedure. Nergens uit deze documenten blijkt dat uw medische toestand een invloed zou kunnen hebben op uw deelname aan de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Bij de beschrijvingen van een van uw aanvallen staat dat u zich achteraf niets herinnerde van de aanval, dat u zich niet herinnerde wie uw psycholoog was en dat u dacht bezeten te zijn door een Djinn (i.e. een mythisch wezen dat iemand kan ontdoen van zijn vrije wil) (zie administratief dossier, groene map & blauwe map). Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat u geheugenproblemen hebt of dat u – los van de aanvallen – niet in staat zou zijn om uw verhaal te doen. Bovendien legt u geen enkel psycho-medisch attest neer waaruit blijkt dat u psychologisch wordt opgevolgd of waarin door een bevoegd persoon wordt vastgesteld wat de aard of ernst van de beweerdde psychologische en/of geheugenproblemen kan zijn. Zo is er in de door u neergelegde stukken – zijnde een weergave van gebeurtenissen en vaststellingen in het opvangcentrum die bovendien dateren van de periode augustus - september 2021 – sprake van een opstart van begeleiding

door CARDA en zou u openstaan voor verdere opvolging, maar blijkt verder niet dat hiertoe werd overgegaan. Er mag echter van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas mogelijks met moeite zou kunnen weergeven, verwacht worden dat hij binnen redelijke termijn medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn problemen te staven en/of te laten behandelen, hetgeen u nagelaten heeft om te doen. Tot slot moet worden vastgesteld dat de kwaliteit van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS duidelijk laat zien dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Bij aanvang van het gehoor verklaarde u bovendien dat alles goed was met u (CGVS, p. 2) en na afloop van het gehoor verklaarde u dat het gehoor goed verlopen was (CGVS, p. 13). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient vermeld te worden dat aan uw beweerde minderjarigheid op het moment van uw verzoek om internationale bescherming geen geloof gehecht kan worden. Uit een onderzoek dat de Dienst Voogdij liet uitvoeren op 26 augustus 2021 door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, luidde de conclusie van het medisch onderzoek immers als volgt: "Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat TARAKHEL Zahidullah op datum van 26.08.2021 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 22.5 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar een goede schatting is." Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS bleef u echter volharden in uw minderjarigheid, waarbij u verklaarde 17 jaar te zijn. U verklaarde niet akkoord te gaan met de meerderjarigheidsverklaring (CGVS, p. 4; 25). Door een jongere leeftijd op te geven tijdens het gehoor op de DVZ en op het CGVS heeft u dan ook getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen bij voorbaat aantastte.

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst, Afghanistan, enerzijds omwille van uw vrees voor vervolging door de taliban die u beschuldigden van het doorgeven van informatie aan de overheid en anderzijds omwille van uw vrees voor vervolging door de dorpelingen die u beschuldigden van samenwerking met de taliban en verantwoordelijk stelden voor diverse bomaanslagen. Er wordt door het CGVS echter vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals vastgesteld in de Vluchtelingenconventie, noch dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst slaagt u er niet in om uw problemen als gevolg van de vraag van de taliban om een zak in de school te plaatsen aannemelijk te maken. In eerste instantie werden doorheen uw verklaringen een aantal tegenstrijdigheden en inconsistenties vastgesteld.

Om te beginnen was u tegenstrijdig over wat de overheidsleden precies tegen u zeiden op het moment dat u met de zak in de school stond. Bij de DVZ verklaarde u dat ze zeiden dat u de zak moest neerzetten omdat er een bom in zat. U verklaarde dat u in paniek geraakte en de zak niet wou neerzetten (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u dat ze zeiden dat u de zak niet op de grond mocht zetten en dat u die aan hen moest geven (CGVS, p. 18; 21). Na confrontatie verklaarde u eerst dat de politie u zei om de zak op de grond te zetten, maar dat u het uit angst niet deed. Daarna verklaarde u dat ze niet zeiden om de zak op de grond te zetten, maar dat u de zak aan hen moest geven en niet op de grond mocht zetten (CGVS, p. 21). Dit zijn duidelijk tegenstrijdige verklaringen. Uiteindelijk verwees u naar uw mentale problemen en het feit dat u zich niet alles kan herinneren door uw ziekte (CGVS, p. 21). Indien u echter bepaalde zaken niet zou kunnen herinneren kan men verwachten dat u dit zo aangeeft in plaats van telkens uw verklaringen aan te passen naargelang u geconfronteerd wordt met bepaalde zaken die niet overeenkomen. Vervolgens was u ook tegenstrijdig over het aantal dreigbrieven dat door de taliban werd afgegeven. Bij de DVZ verklaarde u dat de taliban 2 dreigbrieven hadden gestuurd naar uw huis (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u dan weer dat zij 4 dreigbrieven hadden afgegeven (CGVS, p. 16, 22). Na confrontatie zei u dat ze u bij de DVZ niet zeiden hoeveel brieven u kreeg, dat ze er niet naar vroegen en dat u het niet zei (CGVS, p. 22). Gewezen op het feit dat de dreigbrieven wel vermeld worden bij uw DVZ-verklaringen, antwoordde u dat u het zich niet herinnerde wat niks wijzigt aan de vaststelling dat u ze wel degelijk vermeldde (CGVS, p. 22). Daarnaast legde u inconsistente verklaringen af met betrekking tot het moment waarop de eerste dreigbrief van de taliban en de brief van de dorpsouderen werden afgegeven. U verklaarde namelijk dat u de eerste dreigbrief ongeveer een week voor uw vertrek kreeg (CGVS, p. 16; 22) en dat u de brief van de dorpsouderen ongeveer 2 weken voor uw vertrek kreeg (CGVS, p. 17). Dit is echter niet in overeenstemming te brengen met uw verklaring dat de eerste brief van de taliban afgegeven werd voor de brief van de dorpsouderen (CGVS, p. 17-18). Na confrontatie verklaarde u dat u had gezegd dat u eerst de brief van de dorpsouderen kreeg (CGVS, p. 22). Dit is echter geen afdoende verklaring, aangezien uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u zei dat u eerst de brief van de taliban kreeg. Bovendien, op de vraag of de taliban u een

brief stuurden voor u de brief van de maliks kreeg, verklaarde u letterlijk "Ja. Ik kreeg eerder een brief van de taliban." (CGVS, p. 18). Dit ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van uw problemen.

Bovenstaande tegenstrijdigheden en inconsistenties ondermijnen in sterke mate de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Daarnaast werden doorheen uw verklaringen een aantal onlogische elementen vastgesteld.

Om te beginnen kunnen er vragen gesteld worden bij uw verklaringen met betrekking tot het gedrag van uw maternale oom. U verklaarde dat u de eerste dreigbrief niet zelf had gelezen en dat u die aan uw oom toonde. Hij had u gezegd dat het geen speciale brief was en pas bij de 4e brief vertelde hij aan u dat het ernstig was en dat u het dorp moest verlaten (CGVS, p. 16). U verklaarde dat uw oom het niet zei, omdat hij u niet bang wou maken (CGVS, p. 16-17). Echter, gezien u op dat moment meerdere malen bedreigd was door de dorpelingen, tweemaal in hechtenis genomen was door de politie, u bedreigd was door de taliban en uw vader verdwenen was, kan verwacht worden dat uw oom sneller zou vertellen wat er in de brieven stond, zodat u maatregelen kon nemen. Zeker aangezien uit de vertaling van de brief blijkt dat zij u bedreigden met de dood (zie gehoorverslag, p. 13) en u op dat moment nog naar buiten ging (CGVS, p. 23). Tot slot is het opvallend dat uw oom dan wel vertelde wat er in de brief van de dorpsouderen stond, namelijk dat zij u beschuldigden van samenwerking met de taliban (CGVS, p. 17). Er kan niet ingezien worden waarom uw oom u wel op de hoogte zou brengen van de inhoud van deze brief, maar dan niet van de dreigbrieven van de taliban. Daarnaast roept ook uw gedrag vraagtekens op. U verklaarde dat u na de eerste dreigbrief nog naar buiten ging, maar dat u niet 's morgens of 's nachts ging (CGVS, p. 23). Gewezen op de doodsb bedreigingen van de taliban, verklaarde u dat u niet ging als er geen mensen in de straat waren, omdat dan de taliban kwamen (CGVS, p. 23). Het is echter opmerkelijk dat u dan wel naar buiten ging op het moment dat er veel dorpelingen waren, die u eveneens al tweemaal hadden ineengeslagen en u verantwoordelijk stelden voor de verschillende bomaanslagen in uw buurt. Verder verklaarde u niet te weten wat er in de dreigbrief stond (CGVS, p. 16). Het is opvallend dat u na uw vertrek noch aan uw oom noch aan iemand in België vroeg wat er in de brief stond. U verklaarde niet te weten waarom u dat deed (CGVS, p. 17). Als u gewezen werd op het feit dat de brief een bedreiging tegen u was, verklaarde u dan dat uw oom had gezegd om het enkel aan de bevoegde autoriteiten te tonen en niet aan iemand anders (CGVS, p. 17). Er kan verwacht worden dat u zelf zou weten wat er in de dreigbrief stond. Daarnaast legt u volatiele verklaringen af over waarom u dat niet deed. Bovendien verklaarde u eerder dat in de brieven stond dat u bij hen moest komen en indien u dat niet deed, zouden zij u doden (CGVS, p. 16). Uit de vertaling van de dreigbrief blijkt echter dat zij u onmiddellijk met de dood bedreigen en is geen sprake dat u zich moet aanmelden.

Vervolgens slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk vervolgd zou worden door de dorpelingen of de voormalige Afghaanse autoriteiten.

U haalde bij de DVZ enkel een vrees voor de taliban aan (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u echter dat u ook problemen had met de toenmalige Afghaanse autoriteiten en de dorpelingen. U verklaarde op het CGVS dat de dorpelingen u beschuldigden van de bomaanslagen in uw buurt, de gevechten en van samenwerking met de taliban (CGVS, p. 8; 18-19). Bovendien verklaarde u dat u tot tweemaal toe ineen bent geslagen door de dorpelingen, waarbij u zelfs na de 2e keer gedurende 4 dagen in het ziekenhuis bent opgenomen (CGVS, p. 18-19). Daarnaast verklaarde u ook dat u tweemaal in hechtenis was genomen door de politie. De eerste keer gebeurde 2 dagen na het incident waarbij de taliban hadden gevraagd om een zak met een bom in de school te plaatsen (CGVS, p. 18; 21-22). De tweede keer was nadat de overheid te weten was gekomen dat uw vader vermist was (CGVS, p. 19). Tot slot verklaarde u dat u een brief van de dorpsouderen had gekregen, waarin u beschuldigd werd van samenwerking met de taliban. Bovendien had een van de dorpsouderen u al eerder gezegd dat er zo een beslissing tegen u was genomen en hij had u geadviseerd om het dorp te verlaten (CGVS, p. 17-18). Deze gebeurtenissen vinden echter geen weerslag in uw verklaringen ten aanzien van de DVZ. Hierop gewezen, verwees u naar mentale toestand als gevolg van slagen en foltering tijdens uw reisweg door Roemenië en Bulgarije (CGVS, p. 24). Wanneer u dan gewezen werd op het feit dat u bij aanvang van het gehoor had verklaard dat u bij de DVZ alles in het kort had kunnen zeggen (CGVS, p. 3) en dat u daar enkel over de taliban sprak, verklaarde u dat ze u vroegen om kort te zeggen waarom u uw land verliet en dat zij u niet toestonden om meer informatie te geven (CGVS, p. 24). Om te beginnen is het louter verwijzen naar uw mentale toestand niet afdoende, omdat u niet verduidelijkt om welke reden uw mentale toestand u enerzijds wel in staat maakte om alles te vertellen over de taliban maar anderzijds niets te vermelden over de dorpelingen en de overheid. Bovendien steekt u het dan vervolgens op het feit dat u kort moest zijn en dat zij u niet lieten vertellen, hetgeen een andere verklaring is.

Hierbij dient overigens opgemerkt te worden dat u op de DVZ de vraag kreeg wat u vreest bij een terugkeer naar uw land van herkomst, waarop u enkel antwoordde dat u vreest gedood te worden door de taliban (Vragenlijst CGVS, vraag 4). Bovendien kreeg u ook de duidelijke vraag of u ooit gearresteerd was, waarop u expliciet nee antwoordde (Vragenlijst CGVS, vraag 1). Tot slot werd u zelfs gevraagd of u naast de aangehaalde problemen nog problemen had gehad met de autoriteiten of uw medeburgers, waarbij u ook

expliciet nee antwoordde (Vragenlijst CGVS, vraag 7). Hieruit blijkt dat u duidelijk de kans hebt gekregen om uw problemen met de dorpelingen en de autoriteiten ook te vermelden bij de DVZ. Er kan verwacht worden dat u – indien u werkelijk een vrees had voor hen – dit zou vermelden bij de DVZ of bij aanvang van het persoonlijk onderhoud, toen u gevraagd werd of u alles in het kort kon zeggen. Het feit dat u hier geen melding van maakte bij de DVZ ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging door de dorpelingen en de autoriteiten.

Op basis van bovenstaande elementen kan het CGVS geen geloof hechten aan uw problemen als gevolg van de vraag van de taliban om een zak in de school te plaatsen en de daaruit voortvloeiende problemen met de dorpelingen.

Met betrekking tot het profiel en de verdwijning van uw vader dienen de volgende vaststellingen gedaan te worden.

Om te beginnen kunnen er twijfels geuit worden bij het feit dat uw vader effectief tot rond het moment van uw vertrek werkte voor de overheid. Doorheen het persoonlijk onderhoud legde u oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen af met betrekking tot zijn werk. U wist enkel dat uw vader een politiemann was in Nangarhar, dat hij werkte tijdens het regime van Karzai en dat hij in het begin van het regime van Ashraf Ghani stopte en dan 2 jaar later terugkeerde naar zijn werk (CGVS, p. 9-10). U had echter geen informatie over zijn opleidingen, naar welke plaatsen uw vader nog ging, hoeveel hij verdiende, hoe uw vader naar huis kwam of wie zijn commandant was (CGVS, p. 10-11). Verder kon u ook weinig tot geen informatie geven over de foto's en documenten die u neerlegde in verband met het werk van uw vader (CGVS, p. 15). Bovendien dient hierbij vermeld te worden dat uit de vertaling van de werkdocumenten van uw vader blijkt dat één van de kopieën die u neerlegde een registratiekaart was voor de verkiezingen en niets te maken had met zijn werk. Daarnaast staan er geen data op de andere 2 werkbades van uw vader, waardoor op basis hiervan niet kan worden vastgesteld dat uw vader tot op het moment van zijn verdwijning voor de overheid werkte (zie administratief dossier, groene map). Hoewel het op zich niet wordt uitgesloten dat uw vader in een verder verleden werkte voor de overheid, slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat hij dat op het moment van uw vertrek nog deed. Aangezien u op het moment van uw problemen ongeveer 20 jaar oud was, kan verwacht worden dat – indien uw vader werkelijk tot dat moment werkte voor de overheid – u over meer informatie zou beschikken.

Daarnaast kunnen ook uw verklaringen met betrekking tot de verdwijning van uw vader niet overtuigen. Uit de beschikbare informatie (https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2022>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader verdwenen is. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover.

Om te beginnen legde u tegenstrijdige verklaringen af over waar uw vader zich bevindt. Bij de DVZ verklaarde u zowel bij het invullen van uw minderjarigheidsfiche als van uw DVZ-vragenlijst dat uw vader nog in Shalatak leefde ("Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, p. 2, "Familie – kerngezin" & Vragenlijst DVZ, punt 13). Bij de CGVS-vragenlijst verklaarde u dan weer dat uw vader verdwenen was na uw vertrek (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Na confrontatie verklaarde u dat dit het gevolg was van uw mentale problemen (CGVS, p. 23). Dit is echter geen afdoende verklaring, aangezien u op verschillende momenten bij de DVZ verklaarde dat uw vader nog in Shalatak leefde. Daarnaast legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop uw vader precies verdwenen is. Bij de DVZ verklaarde u dat uw vader verdween na uw vertrek en dat u sindsdien geen nieuws meer hebt over hem (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u echter dat u nog in Afghanistan was toen uw vader verdween en dat dit ongeveer een week voor uw vertrek gebeurde (CGVS, p. 8; 23). Na confrontatie verklaarde u louter dat u dat niet gezegd had (CGVS, p. 23). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen is echter geen valabele verschoningsgrond voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen. Bovendien is het nog opmerkelijker dat – indien uw vader werkelijk voor uw vertrek verdween – u tot tweemaal toe bij de DVZ verklaarde dat uw vader in Shalatak leefde. Tot slot legde u volatiele verklaringen af over wie verantwoordelijk was voor de verdwijning van uw vader. Bij de DVZ verklaarde u dat het taliban was (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u enerzijds dat u niet wist wie het gedaan had (CGVS, p. 8; 19) en anderzijds dat de taliban aan u zeiden dat zij het hadden gedaan (CGVS, p. 22). Wanneer u gewezen werd op het feit dat u eerder verklaarde dat u niet wist wie het had gedaan, antwoordde u dat u niet zeker was of de taliban gelijk hadden of niet (CGVS, p. 23). Het is echter opmerkelijk dat u dit eerder in het gehoor dan niet ter sprake bracht en dat u op de DVZ duidelijk verklaarde dat de taliban verantwoordelijk was. Het feit dat u geen eenduidige verklaringen kan afleggen over waar uw vader zich bevindt, wanneer hij verdwenen zou zijn en wie daarvoor verantwoordelijk zou zijn, ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van de verdwijning van uw vader. Door het afleggen

van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van uw vader toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Uw documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. De kopieën van uw taskara, uw vaccinatiekaart, het paspoort van uw vader en de taskara van uw vader bevestigen louter uw en zijn identiteit, hetgeen niet in twijfel getrokken wordt. De kopieën van de werkdocumenten van uw vader en de foto's van uw vader tijdens zijn werk bevestigen dat uw vader op een bepaald moment heeft gewerkt voor de overheid, maar kunnen niet aantonen dat hij dit deed tot op het moment van uw vertrek. De kopie van de brief van de taliban en de brief van de dorpsouderen die u voorlegde is niet van dien aard dat het de bovenstaande beoordeling wijzigt. Documenten kunnen enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen, maar kunnen de aannemelijkheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen. Uit beschikbare informatie blijkt bovendien dat in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas maar kunnen zij enkel ter ondersteuning dienen van geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is.

De documenten waarmee u uw mentale moeilijkheden wil aantonen bevestigen dat u lijdt aan psychosomatische aanvallen, dat u stress heeft en slaapproblemen hebt. Er moet echter in de eerste plaats worden opgemerkt dat, hoewel begrip wordt opgebracht voor uw situatie, en zonder afbreuk te willen doen aan de beschreven problemen, niet kan worden vastgesteld dat uw psychologische problemen in verband staan met de door u in uw asielrelaas aangehaalde gebeurtenissen. Nergens in de documenten wordt bovendien melding gemaakt van een dermate aantasting van uw geheugen en uw cognitieve vermogens, waardoor u zich in de onmogelijkheid zou bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. Hier kan ook nogmaals benadrukt worden dat uw geheugenproblemen verder niet geattesteerd worden. Daarnaast moet worden vastgesteld dat de kwaliteit van uw gehoor op het CGVS duidelijk laat zien dat u over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen. Bijgevolg kunnen bovenvermelde tegenstrijdigheden en vaststellingen, die de kern van uw asielrelaas raken, niet door deze documenten verklaard worden. Het feit dat u met psychologische problemen zou kampen leidt er tot slot op zich niet toe dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art.48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Het CGVS besluit dan ook dat u niet aannemelijk maakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie loopt, noch dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op

gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers

terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt

een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie

verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont

enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De bestreden beslissing

Verweerder besluit dat verzoeker niet erkend kan worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Eveneens besluit verweerder dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2 Basisbeginselen van het beroep in volle rechtsmacht

2.2.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

2.2.2. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.2.3. De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

2.2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3 Aanvullende stukken

Op 12 februari 2025 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en de weblinks ervan vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus, januari 2022;
- EUAA Afghanistan – Country focus van december 2023;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.
- EUAA COI Query Afghanistan – major legislative, security-related and humanitarian developments, 2 februari 2024.
- EUAA Afghanistan – Country Focus, november 2024.

Daarbij is het CGVS niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet vermeldt niet de inwilliging van het beroep als sanctie voor de afwezigheid van de verweerder op de terechtzitting van de Raad. De Raad is op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting niet verplicht het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt de bepaling een omkering van de bewijslast in. Deze bepaling heeft wel tot gevolg dat de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verweerder niet dienen te worden beantwoord (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365; RvS 29 oktober 2014, nr. 10 890 (c); RvS 9 maart 2016, nr. 11 839 (c)).

2.4 De aangevoerde middelen

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert verschillende passages van de bestreden beslissing aan waarbij hij aangeeft te vrezen gedood te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. In dit kader geeft verzoeker aan dat hij Afghanistan verlaten zou hebben omwille van twee redenen. Enerzijds omwille van de bedreiging door de Taliban waarvan hij het slachtoffer zou zijn en anderzijds omwille van de dorpelingen die hem zouden beschuldigen van betrokkenheid bij de Taliban. In deze zin verwijst hij naar een lijst uit de Country Guidance van april 2022 waaruit zou moeten blijken dat personen met een dergelijk profiel in ieder geval bescherming nodig hebben. Hij zou hierdoor immers tot een risicogroep behoren die nood heeft aan bescherming. Verzoeker merkt op dat er ten onrechte geen rekening gehouden zou zijn met zijn kwetsbare persoonlijkheid en dit omwille van zijn mentale problemen. Daarnaast stelt verzoeker zich vragen bij de betrouwbaarheid van het door hem ondergane leeftijdsonderzoek. Verzoeker herneemt de bestreden beslissing voor wat de tegenstrijdigheden in zijn verklaring betreft en in dit kader wijst hij op de werking van het geheugen en geeft hij later ook nog aan ongeschoold te zijn. In ieder geval zou het verlies en de toename van herinneringen eigen zijn aan de werking van het geheugen. Verzoeker herhaalt zijn gezondheidstoestand en stelt dat dat hij zich door zijn ziekte niet alles kan herinneren. Verzoeker tracht te verduidelijken dat zijn vader niet te koop liep met bepaalde informatie iets wat aan hem niet verweten kan worden. In ieder geval zou er bij de beoordeling van de bewijzen rekening gehouden moeten worden met alle beschikbare bewijzen. Er zou dan ook rekening moeten worden gehouden met de schriftelijke stukken die voorgebracht worden en deze zouden opgenomen moeten worden in de beoordeling van de geloofwaardigheid van een verzoeker om internationale bescherming.

Voor het overige verwijst verzoeker in zijn algemeenheid naar de situatie in Afghanistan.

2.5 Ten aanzien van de leeftijd van verzoeker

De Dienst Voogdij van de FOD Justitie heeft na medisch onderzoek de leeftijd van verzoeker vastgesteld op 22,5 jaar. Dit medisch onderzoek is uitgevoerd conform artikel 7 van Titel XIII, Hoofdstuk 6, 'Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen' van de programmawet (I) van 24 december 2002 (hierna: de

Voogdijwet). Deze wet stelt dat medisch onderzoek het definitieve bewijsmiddel vormt voor leeftijdsbepaling bij twijfel. Krachtens artikel 25.5 van de Procedurerichtlijn is het mogelijk om via medisch onderzoek de leeftijd van een individu vast te stellen. Het onderzoek heeft uitgewezen dat de verzoeker ten tijde van de beoordeling (26.08.2021) 22,5 jaar oud was met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Overeenkomstig artikel 7, §3 van de Voogdijwet, is de meest gunstige leeftijd voor de verzoeker aangenomen. Verzoeker werd op de hoogte gesteld van de mogelijkheid om een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State, zoals voorgeschreven door artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Verzoeker heeft nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. De Raad wijst erop dat hij niet bevoegd is om de wetgeving te toetsen aan verzoekers kritiek. De beslissing tot bepaling van de leeftijd werd genomen op grond van artikel 7 van de Voogdijwet, zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier geen rechtsmacht over heeft. Deze beslissing werd niet vernietigd door de Raad van State en moet dan ook worden geacht in overeenstemming te zijn met de wet.

2.6 De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1, (A) 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, geeft vervolgens het volgende aan: *“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon: [...] Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”*

Verweerder heeft vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

Verweerder besluit dat het relaas van verzoeker als ongeloofwaardig beschouwd dient te worden. Er wordt onder meer gewezen op de beperkte kennis over de inhoud en draagwijdte van zijn werk, onduidelijkheden in verband met een beweerdelijk eenmalig voorgevallen incident en de door verzoeker voorgebrachte documenten. Verzoeker kan voor een deel ook enkel kopijen van documenten voorbrengen.

Uit het geheel aan door hem aangevoerde elementen leidt verzoeker echter een vrees tot vervolging af. Er worden door hem echter geen overtuigende argumenten bijgebracht die voormelde vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Verzoeker geeft aan dat hij zijn land van herkomst om twee onderscheiden redenen ontvluchtte. Enerzijds geeft hij aan het voorwerp uit te maken van bedreigingen vanwege de Taliban en anderzijds zou hij de toorn van de dorpelingen over zich uitgeroepen hebben vermits zij hem ervan beschuldigen samen te werken met de Taliban.

Het geheel zou gelinkt zijn aan een incident waarbij Talibanleden verzoeker gevraagd, dan wel gedwongen, zouden hebben om een zak binnen te brengen in een school. Deze zak bleek een bom te bevatten en op het moment dat verzoeker uiteindelijk na aandringen deze zak binnen brengt in de school, wordt hij tegengehouden en de Talibanleden gearresteerd. Overheidsleden zouden hem tegengehouden hebben en hem opgeroepen hebben de bom aan hen te geven. Hier verloopt het verhaal echter duidelijk verschillend in de diverse versies van het relaas. Het is dan ook niet duidelijk of hij de zak met bom op de grond moet plaatsen, dan wel rechtstreeks aan de overheidsleden dient te geven. Nochtans is dit moment bepalend in de loop van het hele incident, maar verzoeker lijkt het zich niet te herinneren.

Verzoeker corrigeert zijn verklaringen wanneer hem hier op gewezen wordt, maar dit volstaat niet als vergoelijking en zeker niet wanneer er ook over het aantal dreigbrieven gevraagd wordt en hem gevraagd wordt hoe deze tot bij hem kwamen.

Inzake de inhoud van de dreigbrieven zijn de verklaringen van verzoeker al even twijfelachtig. De eerste dreigbrief (van de Taliban) zou hij niet eens gelezen hebben en zijn oom zou hem niet ingelicht hebben over de inhoud om hem niet nodeloos te verontrusten. Nochtans houdt deze brief een doodsb bedreiging in en zou het logisch zijn dat verzoeker hier zijn dagelijkse handel en wandel toch enigszins aan zou kunnen aanpassen. Verzoeker beweert weliswaar enkel op bepaalde uren overdag nog buitengekomen te zijn, maar dit is erg onduidelijk vermits er op deze momenten uiteraard wel veel dorpingen aanwezig zijn die hem al evenzeer als een vijand beschouwd zouden hebben. Ook éénmaal in België aangekomen, lijkt verzoeker niet bijster geïnteresseerd te zijn in de bedreigingen die aan hem bezorgd werden en tracht hij al evenmin de inhoud van deze documenten te achterhalen. Nochtans heeft dit geheel hem er beweerdelijk toe verplicht have en goed te verlaten.

In dezelfde zin dient er vastgesteld te worden dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaart dat hij tweemaal in elkaar geslagen werd door de dorpingen en twee maal in hechtenis genomen werd door de overheid. Dit element met minimaal vier incidenten die toch telkens ingrijpend lijken te zijn, wordt slechts voor de eerste maal vermeld bij het persoonlijk onderhoud en wordt niet vermeld bij het eerste gehoor bij DVZ. Nochtans heeft verzoeker alsdan verklaard dat hij alle redenen voor zijn vlucht kort uiteen heeft kunnen zetten. Een verwijzing naar een beweerde slechte behandeling en daaruit volgende slechte mentale toestand is in dit verband ruim onvoldoende.

Verzoeker wijst ook nog op het profiel van zijn vader en diens latere verdwijning. Alleszins dient vastgesteld te worden dat verzoeker niet duidelijk kan aangeven wanneer zijn vader nu precies verdween. Voor deze verdwijning worden verschillende tijdstippen aangevoerd en geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid betwist verzoeker eenvoudigweg één van de beide verklaringen gedaan te hebben wat uiteraard niet volstaat als rechtvaardiging.

Uit het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat verzoeker reeds jarenlang aan vreemden voorgehouden zou hebben dat zijn vader overleden was terwijl hij in realiteit werkzaam zou zijn bij de politie in Nangarhar. Wanneer het incident aan de school plaatsvond zou de vader van verzoeker immers bereid geweest zijn om zijn dekmantel op te geven om zijn zoon te redden. Het is dan ook niet geloofwaardig dat dit incident er uiteindelijk toe zou leiden dat de vader van verzoeker verdwenen zou zijn en dat verzoeker zich niet zou kunnen herinneren wanneer dit nu precies plaatsvond.

Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan het feit dat de vader van verzoeker op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan nog deel uitmaakte van de Afghaanse overheid.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, kan niet afgeleid worden dat er in zijn algemeenheid sprake is van een systematische vervolging van familieleden van de nationale veiligheidsdiensten. Of er sprake is van een vervolgingsvrees dient dan ook individueel beoordeeld te worden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker zo goed als niets weet over de tewerkstelling van zijn vader. Het is dan ook niet duidelijk wat zijn vrees in dit kader is. Vermits verzoeker de werkzaamheden van zijn vader ook niet eens aannemelijk kon maken, blijkt nergens uit dat hij persoonlijk in het bijzonder zou moeten vrezen voor vervolging of dat verzoeker überhaupt een persoon zou kunnen betreffen die de aandacht van de Taliban zou kunnen trekken. Het feit dat de familie van verzoeker nog steeds in het dorp lijkt te verblijven, is eveneens onverenigbaar met een daadwerkelijke vrees voor vervolging. Overigens heeft verzoeker tot tweemaal toe verklaard dat zijn vader nog steeds in zijn dorp verblijft.

Verzoeker herhaalt of volhardt in het huidige verzoekschrift voor wat zijn verklaringen inzake de tewerkstelling van zijn vader betreft. Dit brengt enerzijds de bestreden beslissing niet aan het wankelen. Het feit dat er bedachtzaam met informatie dient omgegaan te worden, is alleszins onvoldoende om deze lacunaire kennis te verklaren.

Verzoeker wijst op de werking van het geheugen en de intensiteit van herinneringen die gedurende de duur van het gehoor kan variëren. Door enkel voor te houden dat een dergelijk gegeven zijn persoonlijk onderhoud beïnvloed zou hebben, weerlegt verzoeker de motieven in de bestreden beslissing niet en stelt hij deze niet in een ander daglicht. Bovendien geeft verzoeker aan het einde van het persoonlijk onderhoud aan dat hij alles heeft kunnen uitleggen en dat hij bijgevolg alle problemen heeft kunnen vertellen. Verzoeker kan dan ook geenszins overtuigen met zijn kritiek op dit vlak.

Aangaande verzoekers beweerde psychologische toestand verwijst de Raad naar de beschikbare landeninformatie en de gegevens uit het administratief dossier. Daarnaast wijst de Raad er eveneens op dat er geen enkel stuk voorligt waaruit zou moeten blijken dat verzoeker lijdt onder een dermate kwetsbaarheid

omwille van mentale of psychische problemen die er toe kan leiden dat de rechten van verzoeker geschonden zouden zijn. Bovendien blijkt uit het persoonlijk onderhoud dat verzoeker zelf in België besloot om de medicatie stop te zetten die hij kreeg. De Raad besluit dat er geen duidelijke medische diagnose wordt gesteld en dat uit de stukken niet kan worden afgeleid dat in hoofde van verzoeker risicoverhogende omstandigheden aanwezig zijn die hem verhinderen te functioneren. Uit het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat verzoeker de kans geboden werd om op eigen initiatief het gehoor te onderbreken wanneer een pauze nodig geweest zou zijn. Verzoeker vroeg hier echter niet naar en kon zelfstandig duidelijk antwoorden op de vragen antwoorden. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat de beweerde problemen van verzoeker geleid hebben tot een afwijkend resultaat.

Verzoeker wijst nog op de documenten die hij voorbracht en beklagt er zich over dat er met deze documenten onvoldoende rekening gehouden werd en dat zij alleszins niet aanzien werden als een schriftelijk bewijsstuk. Daarbij mag er echter niet aan voorbij gegaan worden dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu*, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing, niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten en vermogen op zichzelf niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Onder meer de voorgelegde foto's vormen geen bewijs van de voorgehouden feiten aangezien foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. Bovendien kan uit de foto's geenszins worden opgemaakt wie deze personen in werkelijkheid zijn. Hoe dan ook kan uit de neergelegde foto's niet worden afgeleid en toont verzoeker evenmin aan dat deze werkelijk zouden zijn getrokken op de plaats(en) waarop verzoeker beweert dat deze getrokken zijn. Zelfs indien al aangenomen zou kunnen worden dat zij zouden zijn getrokken in zijn beweerde regio van herkomst, dan nog dient overigens te worden opgemerkt dat deze foto's slechts een momentopname bevatten en niet kunnen aantonen dat de vader van verzoeker deel uitmaakte van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Hij of de andere personen op de foto's kunnen zich immers eenvoudigweg naar daar hebben begeven om er, onder meer op vraag van verzoeker en met het oogmerk om zijn verzoek om internationale bescherming te stofferen, een aantal foto's te nemen. Zij maken dan ook geen bewijs uit dat de bevindingen van verweerder onderuit haalt.

Verzoeker kan met de loutere herneming van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen en de uiterst algemene en post factum-verduidelijkingen of verwijzingen naar algemene informatie in het verzoekschrift geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden of de algemene ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen.

De Raad stelt vast dat de vaststellingen van het CGVS steun vinden in het administratieve dossier. Na kennisname van de elementen in het dossier volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er ingevolge voorstaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het volharden in zijn vluchtrelaas en het louter tegenspreken van de vaststellingen en gevolgtrekkingen van verweerder, maar geen dienstig verweer of concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen, dan wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aannemelijk maken. Er dient te worden benadrukt dat verzoekers uitleg geen afbreuk doet aan de verklaringen die hij aflegde bij de DVZ en bij het CGVS. Verzoeker kan met de loutere herneming van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen en de summier post factum-verduidelijkingen van deze verklaringen in het verzoekschrift geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden of de algemene ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Ter zitting beperkt verzoeker zich tot het verwijzen naar zijn verzoekschrift. Op het vlak van een mogelijk risico op zogenaamde "verwestering" merkt verzoeker niets op.

De beschouwingen van verzoeker leiden dan ook niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

2.7 De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.7.1 In het tweede onderdeel van het middel zoals opgenomen in zijn verzoekschrift houdt verzoeker voor dat verweerder op onjuiste gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Deze wetbepaling luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het

geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Allereerst moet worden gesteld dat, nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen verwestering aantoonde, niet kan worden besloten dat hij, omwille van een verwestering, het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Daar zijn asielaanvragen ongeloofwaardig werden bevonden kan hij ook niet nuttig naar dit relaas verwijzen met het oog op de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus.

Er wordt ook niet aangetoond dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Verzoeker stelt op algemene wijze dat uit rapporten blijkt dat er in Afghanistan sprake is van dodelijk geweld, van willekeurige arrestaties, van illegale detentie, van slechte gevangenisomstandigheden, van een gebrekkige gezondheidszorg en van een strikte interpretatie van de sharia maar toont hiermee niet aan dat hij zelf een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder moet worden gesteld dat niet blijkt waarom verzoeker meent dat het standpunt dat werd ingenomen door de VN mensenrechtencommissaris, Michelle Bachelet, omtrent de problemen in Panjshir, de situatie van de vrouw en van etnische en religieuze minderheden in Afghanistan en haar verwijzing naar de humanitaire crisis in dat land dienstig zijn. Verzoeker is een (volwassen) man en bovendien is hij helemaal niet afkomstig uit de provincie Panjshir en gaf hij ook nooit aan te behoren tot een etnische of religieuze minderheidsgroep.

Betreffende verzoekers betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden opgemerkt dat hij aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt weliswaar blijkt dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan, januari 2023, en EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers standpunt dat uit oudere cijfers nog geen conclusies kunnen worden getrokken wijzigd hier niets aan. Tevens kan nog worden geduimd dat de UNAMA in juni 2023 nog een nieuw verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sinds de machtsovername door de Taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 August 2021 – 30 May 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023). In het EUAA COI rapport van november 2024 over de veiligheidssituatie in Afghanistan wordt aangegeven dat de veiligheidssituatie positief blijft evolueren. Er zijn weliswaar nog enkele verzetsgroepen actief (National Resistance Front en Afghanistan Freedom Front) en ook ISKP blijft aanvallen uitvoeren tegen burgerdoelen en de zogenaamde autoriteiten. Uit de gegevens van verschillende actoren blijkt echter dat er een aanzienlijke daling is in het aantal geregistreerde gebeurtenissen sedert 2022. Er is weliswaar een lichte stijging van het aantal burgerdoden, deze betreffen echter ook incidenten die verband houden met drugs en landconflicten, hetgeen losstaat van wat wordt beoordeeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Sinds de machtsovername door de Taliban van enkele jaren geleden klopt het dat de Sharia inderdaad geldt als wettelijk kader. Door de verschillende interpretaties ter plaatse en het gebrek aan een formeel juridisch kader is er eigenlijk slechts sprake van instructies die erg vaag geformuleerd worden en opnieuw voor

interpretatie vatbaar zijn. Met name het onderscheid tussen de verschillende geslachten is een basisidee in deze instructies. In ieder geval is de handhaving van deze instructies niet overal gelijk en vaak niet eens uit te voeren. Hoe dan ook is de handhaving ervan minder streng dan tijdens het voorgaande bewind van de Taliban tussen 1996 en 2001. Voornamelijk voor vrouwen en meisjes is er sprake van aanzienlijke beperkingen. Verzoeker is echter een jonge man en toont niet aan dat er sprake is van groepsvervolgning waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Door in zijn verzoekschrift of aanvullende nota louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

De Raad merkt op dat verzoeker meent dat hem de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend omdat hij een reëel risico loopt op schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker zet hierbij, met verwijzing naar tal van documenten, de socio-economische situatie in Afghanistan uiteen en stelt te vrezen dat hij bij een terugkeer naar dat land in een situatie van extreme armoede dreigt terecht te komen waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien. Hij betoogt dat de verergering van de socio-economische toestand in Afghanistan is veroorzaakt door de gedragingen van de nieuwe taliban-regering. Dat de minder goede socio-economische situatie in Afghanistan, na de machtsovername door de taliban, in augustus 2021, nog verder is verslechterd wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Ook de meest recente gegevens uit de EUAA COI Afghanistan van november 2024 laten niet toe te besluiten dat deze humanitaire situatie dermate gewijzigd zou zijn dat een andere beoordeling zich opdringt.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De uitvoerige uiteenzetting van verzoeker, waarbij hij ook verwijst naar minder recente informatie, naar de situatie in andere provincies en naar doelgerichte aanslagen, laat de Raad niet toe tot een ander besluit te komen. Gezien de informatie in het rechtsplegingsdossier kan verzoeker ook niet worden bijgetreden in zijn standpunt dat er geen deugdelijke doorstroming van objectieve informatie meer is aangaande de situatie in

Afghanistan, dat een analyse van de veiligheidssituatie dus niet mogelijk is en dat niet kan worden geoordeeld dat de situatie is verbeterd.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7.2 De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven. Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen. Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijfentwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE